RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

POHÁR BOHŮ

FRAGMENT

Percy Jackson
Pohár bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Percy Jackson – Pohár bohů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PERCY JACKSON

Pohár bohů

Napsal Rick Riordan

FRAGMENT

Rick Riordan
Percy Jackson – Pohár bohů

Text copyright © 2023 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.
Translation © Dana Chodilová, 2023
From PERCY JACKSON AND THE OLYMPIANS: THE CHALICE OF THE GODS.
Jacket Illustration by Victo Ngai. Copyright © 2023 by Buena Vista Books, Inc.
Reprinted by permission of Disney • Hyperion Books. All rights reserved.

Z anglického originálu *Percy Jackson and the Olympians: The Chalice of the Gods*,
vydaného nakladatelstvím Disney Hyperion v roce 2023, přeložila Dana Chodilová.
Vydalo nakladatelství Fragment v roce 2023 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 42 796
Jazyková korektura Kateřina Šípková
Odpovědná redaktorka Kateřina Voborská
Technická redaktorka Lucie Mikešová
Sazbu zhotovilo Grafické a DTP studio Albatros Media, Július Muránsky
1. vydání

Pro čtenáře od 11 let

www.fragment.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.fragment

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou
doporučenou spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-253-6508-3
ISBN e-knihy 978-80-253-6549-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6550-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6548-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

FRAGMENT

Na Walkera, Aryana a Leah,
Připíjím na nové začátky!

Obsah

1. Spláchnutý 9
2. Pomoc od táty* (*která mi nijak nepomohla) 17
3. Rozprávíme o výpravách a ozdobných dýních 24
4. Beru drsňáka na smoothie 32
5. Všichni ganyméda nesnášejí, protože je tak krásný 38
6. Kvůli lékořici 45
7. Překvápko: urazím bohyni 54
8. Chci maminku 61
9. Slípky ochutnají krev 68
10. Můj zpěv šokuje i kuře 77
11. Kupóny na výhru nás minou 85
12. Ganymédova nalejvárna 91
13. Pátráme po mrtvolách na farmářském trhu 98
14. Kdo mě chce bít, hůl si vždy najde 106
15. Do Yonkersu! 114
16. Grover rozjíždí koncert pro hady 121
17. Potkávám zkázonosný drdol 129
18. Annabeth boduje s bylinkovým čajem 137
19. Ochutnám duhu, je hnusná 144
20. Iris bere venmo 152
21. Nabízím vztahové rady. Vážně. Co je tu k smíchu? 159
22. Dostanu cupcake a překvapení 166
23. Ganymédés rozmetá všechno pití 174
24. Čistím si zuby (jako pravý hrdina) 183
25. Potkávám chmatáka v plíně 187
26. Vyjednávám podmínky vlastní zkázy 196

27. Má trapná poslední slova 203
28. Z nebe prší hračky 210
29. Balancuju na srázu hory brunch 216
30. Vetřu se do doupěte boha blesku 3000 224
31. Čelím nemilosrdnému predátorovi
neboli své možné budoucí tchyni 233
32. Grover dojíždí moje zbytky 241
33. Ještě jeden bonbón 250
34. Píšu nejhorší dopis, jaký kdo kdy napsal.
Vymazat, vymazat! 255
35. Pusa na dobrou noc, jakou svět neviděl 261

První kapitola

SPLÁCHNUTÝ

Aby bylo jasno, do čtvrťáku na střední jsem se nijak zvlášť nehrnul.

Doufal jsem, že mi otec napíše omluvenku:

Velevážený, ať jste, kdo jste,
omluvte laskavě Percyho Jacksona ze školy navždycky,
dejte mu prostě závěrečné vysvědčení, a hotovo.

S díky
Poseidón

Říkal jsem si, že si to zasloužím, když od svých dvanácti let pořád jenom zápolím s různými bohy a nestvůrami. Svět jsem zachránil… třikrát? Nebo čtyřikrát? Už ani nevím. Podrobnosti nejsou důležité. Ani nevím, jestli si je ještě pamatuju.

Možná si myslíš *Ale páni! Jsi syn řeckého boha! To musí být nářez!*

Upřímně? Být polobůh je většinou na zvracení. Každý, kdo tvrdí opak, se tě pokouší zverbovat na výpravu.

Takže jsem se potácel po chodbě své první ráno na nové škole – zase – po tom, co jsem promeškal celý třeťák kvůli kouzelné ztrátě paměti (neptej se proč). Učebnice mi padaly z náruče a já neměl ponětí, kde najdu učebnu matematiky na třetí hodinu. Angličtina a biologie mi už málem stačily zavařit mozek. Netušil jsem, jak to doklepu do konce vyučování.

Najednou to zapraskalo ve školním rozhlasu a ozvalo se: *„Percy Jacksone, hlaste se, prosím, v kanceláři výchovné poradkyně."*

Aspoň že mě tu ještě nikdo neznal. Žádný spolužák se na mě nepodíval ani se mi neposmíval. A tak jsem se nenápadně obrátil a zamířil zpátky do administrativního křídla.

Alternativní střední škola se usídlila v budově bývalé základky v Queensu. To znamená, že tu zůstaly mrňavé lavice, ale chyběly skříňky a člověk si musel vláčet všechny věci ze třídy do třídy. Na všech chodbách byly vidět stopy předchozího osazenstva školy – po stěnách se táhly šmouhy prstových barev, z hasicích přístrojů se odlupovaly nálepky s jednorožci, občas vzduchem zavál příznačný nádech ovocné šťávy a grahamových sušenek.

Tahle škola přijme každého, kdo si potřebuje dokončit střední vzdělání. Je fuk, jestli se člověk vrací z polepšovny, má vážné problémy s učením, nebo je čirou náhodou polobůh se smůlou lepící se mu na paty. Je to taky jediná škola v New Yorku, která mě byla ochotná přijmout do čtvrťáku a pomoct mi dohnat všechno, co jsem zameškal za minulý rok.

Dobré na tom je, že tu mají plavecký tým a bazén olympijských rozměrů (netuším proč), takže můj nevlastní táta Paul Blofis usoudil, že pro mě bude ta pravá. Slíbil jsem mu, že to zkusím.

A taky jsem to slíbil své přítelkyni Annabeth. V plánu je, že dostuduju a pak společně nastoupíme na vysokou. Nerad bych ji zklamal. Představa, že by odešla do Kalifornie beze mě, mi kazí spaní…

Kancelář poradkyně jsem našel na místě, kde dřív musela být školní ošetřovna. Poznal jsem to podle obrázku na zdi se smutnou fialovou žábou s teploměrem v puse.

„Pane Jacksone! Pojďte dál!"

Výchovná poradkyně obešla stůl a chystala se mi podat ruku. Pak si všimla, že v náruči svírám tři tuny učebnic.

„Někam si to odložte," řekla mi. „A posaďte se, prosím!"

Ukázala na nizoučkou modrou plastovou židli. Sedl jsem si a před očima se mi objevila nádoba ovocných žvýkacích bonbónů na jejím stole.

„Takže!" Poradkyně se na mě zářivě usmála ze svého viditelně pohodlného mohutného křesla. Oči jí za silnými brýlemi plavaly jako v akváriu. Šedé vlasy se jí kroutily v pravidelných řadách, připomínaly líheň ústřic. „Jakpak se vám tu líbí?"

„Ta židle je dost malá."

„Myslím tady ve škole."

„No, zatím jsem měl jenom dvě hodiny –"

„Už jste si vyplnil přihlášku na vysokou školu?"

„Sotva jsem dorazil."

„Přesně tak! Už teď máme zpoždění!"

Podíval jsem se na fialovou žábu. Vypadala úplně stejně mizerně, jako jsem se já cítil. „Podívejte se, paní –"

„Říkejte mi Eudoro," přerušila mě mile. „Tak se podíváme, co tu máme za brožurky." Zalovila v zásuvce stolu. „Polytechnika. Bostonská univerzita. Newyorská univerzita. Arizonská státní univerzita. Floridská univerzita. Ne, ne, ne."

Rád bych ji zarazil. Tepalo mi ve spáncích. Moje hyperaktivita mě svrběla pod kůží, jako by se mi tam proháněli mravenci. Nedokázal jsem myslet na vysokou školu.

„Paní poradkyně, vážím si vaší pomoci," spustil jsem. „Ale vlastně už mám vybráno. Pokud zvládnu tenhle školní rok –"

„Ano. Univerzita v Novém Římě," pokývala hlavou a dál se přehrabovala ve stole. „Ale ta smrtelná poradkyně tu zřejmě brožuru neměla."

Luplo mi v uších. Na patře jsem ucítil slanou vodu. „Smrtelná poradkyně?"

Ruka mi sjela ke kapse džínsů, kde nosím svou oblíbenou zbraň, vražedné kuličkové pero. Nebylo by to poprvé, kdy bych se musel bránit útoku ve škole. Divili byste se, kolik učitelů, sekretářek a dalších zaměstnanců školy jsou maskované nestvůry. Nebo byste se možná ani *nedivili*.

„Co jste zač?" zeptal jsem se.

Posadila se zpříma a usmála se. „Řekla jsem ti to, Percy. Eudora."

Prohlédl jsem si ji pozorněji. Ty kudrnaté vlasy byly *vážně* líheň ústřic. Šaty se jí třpytily jako tělo medúzy.

Je zvláštní, jak funguje mlha. I my polobohové, kteří vídáme nadpřirozené věci v jednom kuse, se musíme soustředit, abychom prohlédli bariéru mezi světem lidí a světem bohů. Jinak je mlha jenom jakási fasáda překrývající skutečnost. Díky ní vypadají obři jako chodci nebo gigantický drákon jako vlak metra linky N. (A věř mi, je to trapas pokusit se nastoupit do drákona, když si to přihasí na stanici Astoria Boulevard.)

„Co jste provedla s tou smrtelnou poradkyní?" chtěl jsem vědět.

Eudora ledabyle mávla rukou. „S tou si nedělej starosti. Ta by ti s Novým Římem nepomohla. Proto jsem tady *já*!"

Něco v jejím tónu způsobilo, že jsem se cítil… ne úplně klidný, ale aspoň ne osobně ohrožený. Možná se živí jenom svými kolegyněmi.

A navíc mi připadala nějak povědomá – ten slaný nádech v nose, tlak v uších, jako bych byl stovky metrů pod vodou. Došlo mi, že někoho jako ona už jsem potkal. Bylo mi tehdy dvanáct a stalo se to na dně řeky Mississippi.

„Vy jste duch moře," dovtípil jsem se. „Nereidka."

Eudora se zasmála. „Ano, jistě, Percy. Myslel sis snad, že jsem dryáda?"

„Takže… vás poslal můj otec?"

Povytáhla obočí, jako by si začínala dělat starost, že jsem úplné pako. Na tenhle pohled jsem kupodivu zvyklý.

„Ano, můj milý. Poseidón. Tvůj otec. Můj šéf. Takže, brožuru jsem bohužel nenašla, ale vím, že Univerzita Nový Řím klade na uchazeče o studium všechny běžné požadavky smrtelníků: zkoušky, doporučení ze střední školy a aktuální psychologicko-výchovný posudek. Nic z toho nebude problém."

„Nebude?" Po všem, čím jsem si prošel, bych si tím posledním nebyl tak jistý.

„Ale navíc budeš muset splnit pár, ehm, speciálních vstupních požadavků."

Chuť slané vody mi v puse zhořkla. „Jakých speciálních požadavků?"

„Mluvil už s tebou někdo o doporučujících dopisech od bohů?" Tvářila se, jako by si moc přála, aby má odpověď zněla ano.

„Ne."

Pohrávala si s nádobou bonbónů. „Aha. No… Budeš potřebovat tři dopisy. Od tří různých bohů. Ale jsem si jistá, že polobůh s tvým nadáním –"

„*Cože*?"

Eudora sebou škubla. „Nebo se podíváme na nějaké náhradní školy. Na komunitní akademii Ho-Ho-Kus je taky pěkně!"

„Děláte si ze mě *legraci*?"

Nereidce se začal lesknout obličej. Z ústřicových vlasů se jí spustily stružky slané vody.

Styděl jsem se za to, že na ni mám vztek. Ona je v tom přece nevinně. Věděl jsem, že se mi snaží pomoct jenom proto, že jí to nařídil můj otec. Stejně to

ale nebyla zpráva, s jakou jsem se chtěl potýkat v pondělí ráno. A vlastně nikdy.

Rozdýchal jsem se. „Promiňte. Jenom… já se *musím* dostat do Nového Říma. Za ty roky jsem toho pro bohy udělal dost. Co kdybych jim třeba, co já vím, poslal na vyplnění nějaký doporučující formulář…?“

Eudora se zakabonila. Z šatů jí už crčela mořská voda. Pod jejím křeslem se po zelených dlaždicích šířila kaluž a blížila se k mým učebnicím.

Povzdechl jsem si. „Uf. Musím zas na *další* výpravy, co?“

„No, můj milý, přijímací řízení na vysokou školu je vždycky náročné, ale jsem tu od toho, abych ti pomohla –“

„A co tohle?“ napadlo mě. „Jestli mi otec chce vážně pomoct, mohl by mi to vysvětlit sám, místo toho, aby s tou špatnou zprávou posílal vás.“

„No, to by bylo, ehm –“

„Netypické,“ dořekl jsem za ni.

V Eudořině účesu něco zabzučelo, až nadskočila. Napadlo mě, že jí v tom ústřicovém poli uvízl elektrický úhoř, ale ona si sáhla do účesu a vytáhla jednu z ulit. „Haló? Ach, ano, pane! Ano – rozumím. Jistě. Hned to bude.“

Položila ulitu na stůl a hleděla na ni, jako by se bála, že zazvoní znova.

„Táta?“ tipnul jsem si.

Pokusila se usmát. Jezírko slané vody se dál šířilo po podlaze kanceláře, promáčelo mi učebnice a vsakovalo se mi do bot.

„Prý máš pravdu,“ informovala mě nereidka. „Vysvětlí ti to osobně.“

Pronesla to tónem, jakým většina učitelů říká *zůstaneš po škole*.

Snažil jsem se dělat jakoby nic, jako bych byl spokojený, že jsem si vyhádal, co jsem chtěl. Ale s otcem jsem nemluvil… už dost dlouho. Obyčejně si mě zve do svého podmořského paláce, jenom když se chystá nějaká válka. Doufal jsem, že mi dopřeje aspoň týden klidu, než si mě povolá.

„Fajn. Takže… už můžu zpátky do třídy?"

„Kdepak, můj milý. On myslel *teď hned*."

Voda u mých nohou zavířila jako miniaturní hurikán. Dlaždičky začaly praskat a rozplývat se.

„Ale žádné strachy," ubezpečila mě Eudora. „Zase se setkáme!"

Podlaha pod mou židlí povolila a já se s mohutným šplouchnutím propadl do vodního víru.

Druhá kapitola

POMOC OD TÁTY*
(*KTERÁ MI NIJAK NEPOMOHLA)

Že jsi polobůh už dlouho, poznáš podle toho, že když tě to spláchne ze školy přímo do Atlantiku, ani tě to nepřekvapí.

Nesnažil jsem se tomu proudu bránit. Pod vodou můžu dýchat, to je v pohodě. Prostě jsem dál seděl na modré plastové židličce a řítil se Poseidónovým privátním potrubím™ poháněným tsunami pěti miliard litrů vody. Než bys řekl *instalatér,* vyrazil jsem z mořského dna, jako by mě vykašlala oliheň.

Jakmile se písek kolem usadil, pokusil jsem se vzít rozum do hrsti. Můj námořní smysl mi napověděl, že jsem asi pětašedesát kilometrů jihovýchodně od pobřeží Long Islandu, šedesát metrů pod hladinou. Pro Poseidónova syna to není žádný problém, ale lidi, vy to doma nezkoušejte. Asi tak sto metrů přede mnou klesal pevninský práh do temnoty. A přímo u té propasti stál třpytící se palác, Poseidónova letní vila.

Jako obyčejně si to tam táta přestavoval. Když je člověk nesmrtelný bůh, zřejmě ho nebaví mít po staletí

pořád stejný bejvák. Poseidón věčně něco likviduje, renovuje nebo rozšiřuje. Ještě že má na ty podmořské stavební projekty k dispozici nekonečnou moc a bezplatnou pracovní sílu.

Pár plejtváků vleklo mramorový sloup velký jako činžák. Žraloci kladivouni roztírali ploutvemi a zploštělými hlavami maltu na řady korálového zdiva. Stovky mořských lidí pobíhaly sem a tam, všichni měli na hlavách jasně žluté přilby, které zářily stejně jako jejich oči.

Pár mi jich zamávalo, když jsem proplouval staveništěm. Delfín ve výstražné reflexní vestě si se mnou plácl.

Otce jsem objevil u rozestavěného nekonečného bazénu nad propastí kaňonu Hudson. Netuším, jaký má smysl nekonečný bazén, když žijete pod vodou, ale věděl jsem, že je lepší se neptat. Táta je většinou kliďas, dokud nezačnete zpochybňovat jeho styl a vkus.

Například v oblékání.

Někteří řečtí bohové, které znám, se s oblibou denně proměňují. Pro bohy je to hračka. Ale Poseidón se drží podoby, jaká se mu zamlouvá, a na ostatní kašle.

Dneska si vzal pomačkané kapsáčové kraťasy a crocsy s ponožkami stejné barvy. Jeho volná košile vypadala, jako by padla za oběť paintballové bitvě mezi týmem Rudých a Hello Kitty. Rybářskou čepici měl ověšenou návnadami. V ruce držel trojzubec z božského bronzu, vibrující energií, až se voda kolem jeho nebezpečných hrotů vařila.

Se svou atletickou postavou, tmavými, úhledně zastřiženými vousy a kudrnatými prokvetlými vlasy vypadal

tak na pětačtyřicet – dokud se k tobě neobrátil a neusmál se. Pak sis všiml vrásek ve tváři, připomínající ošlehaný svah hory, a hlubokých melancholických zelených očí a pochopil jsi, že tenhle chlapík je starší než většina národů – mocný, prastarý a zatížený mnohem větším břemenem, než je tlak vody.

„Percy," pozdravil mě.

„Ahoj."

Takhle hluboké rozhovory spolu vedeme.

Jeho úsměv byl jaksi napjatý. „Tak co nová škola?"

Odpustil jsem si vysvětlování, že jsem stihl jen dvě hodiny, než mě nechal spláchnout do moře. „Zatím dobrý."

Zřejmě to neznělo přesvědčivě, protože nakrčil huňatá obočí. Představil jsem si, jak se kolem pobřeží Atlantiku tvoří bouřkové mraky, hrozivé vlny houpají loděmi. „Jestli je nějaký problém, klidně tam pošlu přílivovou vlnu –"

„Ne, to není třeba," zarazil jsem ho rychle. „Takže, co se týká těch doporučujících dopisů na vysokou…"

Poseidón si povzdechl. „Ano. Eudora se nabídla, že ti poradí. Je to nereidka darů moře, víš. *Moc ráda* pomáhá lidem. Ale možná měla ještě chvíli počkat, než ti to prozradila…"

Jinými slovy: Teď to zbylo na něj a on z toho není nadšen.

Pokud sis z toho udělal obrázek, že Poseidón je rodič na baterky, trefil jsi hřebíček na hlavičku. Dokonce jsem se s ním prvně setkal, až když jsem chodil do školy a on (čistě náhodou) ode mě něco potřeboval.

Ale poslední dobou spolu vycházíme dobře. Vím, že mě má rád – po svém. Pro bohy je prostě těžké sblížit se se svými smrtelnými potomky. My polobohové ve srovnání s nimi nežijeme dlouho. Jsme pro ně něco jako tarbíci. Tarbíci, kteří moc nevydrží a často hynou. Navíc musí Poseidón řešit spoustu dalších věcí: ropné skvrny, hurikány, potrhlé mořské netvory a přestavbu svých sídel.

„Já se prostě chci dostat na Univerzitu Nový Řím," naléhal jsem. „Dalo by se to nějak…?" Zašermoval jsem prsty a naznačil božskou magii, která by to mohla všechno vyřešit. Ne že bych někdy něco takového zažil. Bohové umějí mnohem líp maléry přičarovávat než je nechat mizet.

Poseidón si špičkou trojzubce pročísl knír. Netuším, jak to dělá, že si při tom nenaporcuje obličej.

„Bohužel," odpověděl, „ty doporučující dopisy jsou nejvíc, co jsem zmohl. Je to jediný způsob, jak ti olympská rada dovolí splatit dluh."

Komunikace pod vodou je ošidná věc. Částečně jsem si jeho slova překládal za hukotu a klapání velrybích písní a částečně jsem je telepaticky slyšel v hlavě, takže se mi zdálo, že jsem se přeslechl.

„Já nemám žádný dluh, žádnou studentskou půjčku," namítl jsem. „Ještě mě ani nepřijali."

„Nejde o studentskou půjčku," opravil mě. „Tohle je dluh za to, že... existuješ."

Poskočilo mi srdce. „Že jsem dítě Velké trojky. Poseidónův syn."

Zahleděl se do dálky, jako by v propasti právě spatřil něco zajímavého. Skoro jsem čekal, že křikne: *Hele, co je to tamhle?*, a když otočím hlavu, zmizí.

Asi tak před sedmdesáti lety bohové Velké trojky – Zeus, Poseidón a Hádes – uzavřeli dohodu, že už nezplodí žádné polobožské děti. Ty předchozí byly moc silné a nepředvídatelné. Vyhlašovaly velké války, vyvolávaly přírodní katastrofy, točily špatné sitcomy… a tak podobně. Jenže Velká trojka jsou bohové a ti si vždycky najdou cestu, jak dohodu porušit a vyvléct se z toho. Trpíme za ně my polobohové.

„Já myslel, že tohle už máme za sebou," zabručel jsem. „Pomohl jsem vám bohům bojovat s Titány –"

„Já vím," potvrdil otec.

„A s Gaiou a Giganty."

„Já vím."

„A –"

„Synu." Netrpělivost v jeho hlase mi prozradila, že mám přestat vypočítávat své největší úspěchy. „Kdyby to bylo na mně, netrval bych na tom absurdním požadavku. Bohužel někdo –" podíval se nahoru, tím *někdo* myslel *můj praštěný brácha Zeus* – „se drží pravidel. Nikdy ses neměl narodit, takže technicky vzato jsi pro Univerzitu Nový Řím nezpůsobilý."

Nechtělo se mi tomu věřit.

A zároveň jsem tomu věřil *stoprocentně*.

Právě když už jsem si myslel, že budu mít chvíli pokoj, dopadne to takhle. Olympští bohové si zřejmě myslí, že jsem jejich osobní hračka.

Povolil jsem čelist, abych nezaskřípal zuby. „Takže potřebuju tři doporučující dopisy."

Poseidónovi se rozjasnila tvář. „Zeus chtěl, aby jich bylo pětadvacet. Usmlouval jsem to na tři."

Jako by na něco čekal.

„Díky," zavrčel jsem. „Ty bys mi asi jeden nenapsal?"

„Jsem tvůj otec. Bylo by to neobjektivní."

„No jasně. A to přece nechceme."

„Jsem rád, že to chápeš. Aby sis každý dopis vysloužil, budeš muset podniknout výpravu. Všechny tři je třeba vykonat před uzávěrkou přihlášek do zimního slunovratu. Pokaždé, když ti nějaký bůh napíše doporučení, předáš ho Eudoře a ta ho zařadí do tvé složky."

Lámal jsem si hlavu, kteří bohové by mohli přimhouřit oko a pověřit mě nějakou jednoduchou pochůzkou. Za ty roky jsem pomohl spoustě nesmrtelných. Teď šlo o to padnout na někoho, kdo si *pamatuje*, že jsem mu pomohl – nebo si aspoň pamatuje moje jméno. „Asi bych mohl poprosit Herma. A Artemis…?"

„Kdepak, sám bohy žádat nemůžeš. To oni musejí přijít za tebou. Ale žádné strachy!" Poseidón vypadal, že má ze sebe radost. „Už jsem vyvěsil tvoje jméno na nástěnku výprav na Olympu."

„Kamže to?"

Poseidón luskl prsty a v rukou se mu objevil jasně žlutý letáček. Byl to inzerát s mou fotkou a textem:

PERCY JACKSON
PRO VÁS PODNIKNE VÝPRAVU

(VÝMĚNOU ZA DOPORUČUJÍCÍ DOPIS NA VYSOKOU ŠKOLU)

Spodek letáku byl rozstříhaný na pásky a na každém stála má adresa domů.

Fotka vypadala, jako by byla pořízená skrz zrcadlo v naší koupelně, což ve mně vyvolalo hromadu znepokojivých otázek. Vlasy jsem měl vlhké. Oči přivřené. Z pusy mi trčel kartáček na zuby.

„Ty už jsi to vyvěsil," řekl jsem.

„To byla hračka," ujistil mě. „A pověřil jsem duchy moře, ať to vylepí všude po Olympu."

„To jsem teda…"

„Vděčný." Jeho ruka mi těžce přistála na rameni. „Já vím. A taky vím, že jsi tuhle překážku navíc nečekal, ale uvažuj! Až se dostaneš na vysokou, budeš mít mnohem lehčí život. Nestvůry málokdy napadají starší polobohy. Ty a ta tvá přítelkyně…"

„Annabeth."

„Ty a Annabeth budete mít klid a budete si moct užívat jeden druhého."

Napřímil se. „Á, vypadá to, že mě shání můj interiérový designér. Pořád jsme se nerozhodli, jestli mají být dlaždičky v koupelně zelenomodrošedé, nebo akvamarínové. Rád jsem tě zase viděl, Percy. Hodně štěstí na výpravách!"

Zabušil spodkem trojzubce do kamenů nádvoří. Země se otevřela, proud vody mě spláchl zpátky a tentokrát jsem neměl ani tu plastovou židličku.

Třetí kapitola

ROZPRÁVÍME O VÝPRAVÁCH A OZDOBNÝCH DÝNÍCH

„*Cože* to musíš udělat?“

S Annabeth jsme seděli na požárním schodišti před mým pokojem, nohy nám visely nad Stočtvrtou ulicí. V posledních několika týdnech, jak léto končilo, se to schodiště stalo naším oblíbeným místem.

Přes všechno, co se dneska stalo, jsem byl spokojený. Těžko být smutný, když jsem s Annabeth.

Vylíčil jsem jí svůj první den ve škole: předměty, maléry, neplánovanou exkurzi na dno moře.

Annabeth houpala nohama – je to její nervózní zlozvyk, jako by chtěla nakopnout komáry nebo otravné větrné duchy.

„To je absurdní,“ zamračila se. „Třeba přemluvím mámu, aby ti ten dopis napsala.“

Její máma je Athéna, bohyně moudrosti, doporučení od ní by zřejmě mělo velkou váhu. Jenomže v těch několika případech, kdy jsme se potkali, si mě Athéna měřila svýma pronikavýma šedýma očima, jako bych byl totální omyl.

„Ona mě nemá ráda," namítl jsem. „A kromě toho, Poseidón mluvil jasně. Musím podniknout *nové* výpravy pro tři bohy. A žádosti musí vyjít od nich."

„Uff."

„Přesně to jsem si řekl taky."

Annabeth upírala pohled na obzor, jako by vyhlížela řešení někde v Yonkersu. Líhnou se snad řešení v Yonkersu?

„My to zvládneme," ujistila mě. „Už jsme zažili horší věci."

Miluju to její přesvědčení. A měla pravdu… Zažili jsme toho společně už tolik, že je těžké představit si něco, s čím se nepopasujeme.

Občas se mě lidi ptají, jestli jsem někdy chodil s někým kromě Annabeth, nebo jestli mě napadlo, že bych si začal s někým jiným. Upřímně? Odpověď zní *ne*. Když s někým projdeš Tartarem, nejhlubším a nejděsivějším místem ve vesmíru, vyjdeš z toho živý a silnější než na počátku… no, takový vztah ničím nenahradíš a ani bys to neměl dělat. Jo, jasně, nebylo mi ještě ani osmnáct. Ale stejně… nikdo jiný mě nezná líp, nenaotravoval se se mnou víc a nepodporoval mě tolik jako Annabeth. A vím, že by to samé mohla říct o mně – protože kdybych jí lezl na nervy, dala by mi to hezky rychle najevo.

„Možná to budou malé výpravy," nadhodil jsem optimisticky. „Třeba vysbírat v sobotu smetí kolem dálnice nebo tak. Ale tohle je *můj* úkol, ne *náš*. Nechci tě do toho tahat."

„Ale jdi.“ Položila ruku na moji. „Do ničeho mě netaháš. Pomůžu ti zvládnout střední a dostat se společně na výšku za každou cenu.“

„Takže za mě napíšeš písemky?“

„Hezký pokus.“

Chvilku jsme seděli mlčky, dotýkali se rameny. Oba jsme sice hyperaktivní, ale vydržel bych takhle celé hodiny, naprosto v klidu, a vychutnával bych si, jak se odpolední sluníčko leskne Annabeth ve vlasech, nebo jak se její puls srovná s mým, když se držíme za ruce.

Na modrém tričku měla zlatá písmena ŠKODA. Ne že by něčeho litovala, je to jen logo její nové střední školy: Škola designu a architektury, New York.

Už jsem se jí ptal na první den tam. Začala mi vyprávět o učiteli architektury a o prvním velkém domácím úkolu, ale pak se najednou zarazila: „Bylo to fajn. A co ty?“ Asi tušila, že toho mám na srdci víc, větší problémy k řešení.

Nepřipadalo mi to fér – ne proto, že by neměla pravdu, ale nechtěl jsem ji odsouvat na druhou kolej. Velcí řešitelé problémů druhých mají ten problém, že občas nenechají ostatní, aby jim pomohli s jejich vlastními potížemi.

Sbíral jsem kuráž zeptat se jí znova, ujistit se, že ji nenavštívili žádní bohové ani nestvůry a nepověřili ji výpravou, ale zevnitř se ozvala máma: „Hej, vy dva. Pomůžete mi s večeří?“

„Jasně, Sally!“ Annabeth švihla nohama a prolezla oknem zpátky dovnitř. Pokud existuje někdo, komu pomáhá ještě radši než mně, je to moje máma.